

perar; tot lo qual es o poch conegut o mal conegut, perque s'ignora la forsa latent qu'enclou y que no s'ha sapigut utilitzar. El Pare St. Francesch no va fundar l'Ordre Tercera perque en ella hi entressin tant sols alguns privilegiats, sino al contrari, ho feu perque ses portes s'obrissin a gran nombre de cristians. ¿Quina intenció tingué al instituhirla? La de fer assequible a tothom la práctica perfecta de les virtuts evangéliques.

Ja hem vist que llur predicació atreya tan intensament a llurs auditoris, que molts impulsats per un generós desitj d'imitarlo, volien fugir del mon, causa de sa perdició, y oblidarlo en el silenci de la solitud. Pero no podia pas tothom suspendrer el curs de llur vida social y renunciar al mon, encare qu'abominessin ses plahers, ses máximes y ses falses alegries. Y ab aquets homes de bona voluntat es ab qui somniava el Pare Sant Francesch, ja que no podian anar envers éll, éll eixí a aixecarlos y en mitj del mon els feu relligiosos imposantlos una regla, un hábit, un noviciat y una professió, com als seus frares que en comunitat vivian.

Y ¿qué prescriu aquesta Regla?—Tant sols seguir les ensenyances del Evangeli. Heus aquí, donchs, l'Evangeli, linfa vivificant y goridora inoculat a la societat moribonda. D'aquest cos ja descompost, comensa a esclatar, al impuls d'aquest esperit novell, una florida maravellosa: al cap de poch temps, en la major part de les nacions d'Europa, en cada ciutat, en cada poble, en cada familia, prega y expía un terciari que abrasant ab generositat llur vida d'abnegació y penitencia, uneix al perfum de llurs exemples l'eficàs influencia de llurs concells. A llur acció, la llar se purifica, les divisions s'esvaheixen, la caritat obre ses ales, el pobre s'habitúa de nou a somriurer y el dolent comensa a esperar. Per sos vestits decents y modestos, el terciari es als ulls dels poderosos, una reprimenda perpetua y viventa de son luxu desenfrenat: els ensenya a ser generosos oferínlosli l'espectacle sublim de sa simplicitat y desprendiment. Si es sirvent, procura soportar sens cap murmuri la duresa de llur condició; si es afavorit de la fortuna, els desheretats no trukan a sa porta sens sortirne consolats, es dols ab els violents, reservat ab els mesquins. Ja may usa de la forsa sino es per defensar les causes justes y santes y si s'abusa de llur feblesa, se recorda que son benaventurats els que sofreixen y ploren. De llur persona se difundeix una tal bondat y una distinció tan essencialment cristiana de benevolensa que 's dona y de discreció que 's reserva, es a dir, está tan impregnat de la divina educació